

tjak og meininger

Viðmerking til Osmund Justinussen

Skeivt at arva vinnurætt

Min meting av verkfallinum var og er framvegis, at frá tí løtu, ið Havnar Arbeiðsmannafelag skrivaði undir sáttmála, var verkfallið eitt politiskt verkfall. Tað var ikki eitt stríð um lön, men eitt stríð um hvat verkamaðurin skuldi brúka sína lön til.

Tað er greitt og skilgitt at sjálvandi fóru 10-11 túsund verkafólk í Føroyum ikki sum einasti bólkur í samfelagnum at góðkenna, at ein arbeiðsgevari skal ráða yvir peninginum aftaná at hann er tjentur.

Einasti myndugleiki eftir minum tykki, ið kann áleggja landsins borgarum skyldur viðvíkjandi peningi, sum er útgóldin, er Føroya Løgting, ið er valt til tað sama.

Víkuskiftið áðrenn verkfallið var av høvdu Fiskimannafelagið og Reiðarafelagið ein fund og avgjörði Fiskimannafelagið at heita á landsstýrið um at steðga verkfallinum, tí teir sóu heilt klárt, at her var bara ein loysn, og tað var at lögtingið kom upp í leikin.

Reiðarafelagið gjørdi onga formliga samtykt, men teir vildu ikki heita á landsstýrið um at fáa verkfallið liðugt og framgekk av tíðindatænastum, at nú bleiv allur veiðiflotin helst lagdur.

Min meting var tá, og hon er tað enn, at tað var

ábyrgdarleyst av reiðarunum soleiðis bara at leggja flotan veið kei og óbeinleiðis gera seg til part í verkfallinum.

Um tað var so at tað almenna als ikki var uppi figging av fiskiskipafлотanum, ikki gav stuðul til fiskiskipafлотan, so hevði ein væl ikki sagt nakað um tað, men landskassin er so nógv uppi alla staðni, at hann hevur sjálvandi áhuga at vinnan gongur og ikki hevur áhuga fyrri at skipini liggja við kei.

Rokningin finnur altíð veg til landskassin.

Sum eg havi skrivað fyrr, so er eitt hvørt hugsaði fólk í Føroyum áhugað fyrri at fiskivinnan gongur og at hon gongur so væl sum gjørligt. Tað er har, at vit allir fáa okkara úrtøku, og at tosa um hvør ið betalir lön til hvønn, tað er ógvuliga barnsligt.

Eg skal líka rætta nokur ting, sum Ásmund skrivar. Hann skrivar, at eg havi segt at skipini skulu takast frá reiðarunum, um teir ikki fiska nóg væl. Tað havi eg ongantíð sagt. Eg havi sagt, at tann dagin ið vinnan ikki verður væl rikin, so eigur man at tala at, og vinnan er ikki væl rikin, um skipini liggja við kei. Hvussu fiskieydnan er, ja, tað er so ymiskt.

Eg havi eisini vist á i

fleiri av minum greinum, at vit í dag hava eitt samfelag, har í tilfeingið, ressursirnar eru avmarkaðir og teir mugu nýtast á mest effektiva hátt.

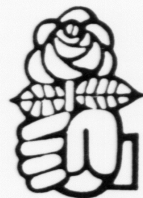
Samfelagið skal virka og tað virkar best um mest møgulegt av fólkum nýtt síni evni best møgulegt. T.d. at innføra arvarætt uppá rættin til at reka vinnu meti eg skeivt, og sjálvsagt eisini skeivt at sortera eftir politiskum líti.

Vit eiga at halda uppat við at ganga og meta hvønn annan, hvussu dugnaligir vit eru og hvussu nógv vit stríðast. Mær vitandi so stríðast øll fólk í samfelagnum, hvør á sínum øki, og ikki bara reiðarar í fiskiskipafлотanum. Sjálvsagt.

Eg haldi at eg fari at minna Osmund Justinussen á, at menn sum hava sin uppruna í verkamannastættini, sum vit jú báðir hava, eiga at hugsa um tá ið teir eru komnir rættiliga høgt upp í samfelagnum og hava stóra ávirkan, so hava vit enn meira skyldu enn onnur at ansa eftir, at vit ikki traðka hini á fingrarnar, sum royna at klata upp á tann garðin, har vit eru komnir.

Vit eiga altíð at duga at meta um, hvussu umstøðurnar eru, nær evni og ambod verða best nýtt til

frama fyrri hetta litla samfelag, sum vit allir eru partar í hvør á sin hátt.

víkur, gjørdist upphæddin til hvørt barn ikki hon, vit ætlaðu, men væl minni. Hetta at barnastyrkurin gjørdist minni enn ætlað, tað eigur javnaðarflokkurin fulla ábyrgd av — um rætt skal vera rætt!

At pensiónirnar nú hækkað og at avlámispensión nú ikki verður ávirkað av inntøku hjá hjúnafelaga, er eisini nakað, sum vit finga við í samgonguskjalið. (Hetta er eisini at finna í stevnu-skrá okkara!) Hvát serforsorgini viðvíkur finga

við við í samgonguskjalið, m.a. at andveikraverndin skuldi gerast ein nátturligur partur av almanna-umsitingini. Vit lögdu eisini beinanvegin til brots fyrri at betra umstøður teirra evnaveiku, og finga sett pening av á figgjarlógini til leigu av Bústovnum í Runavík. Nú er so farið í gongd við bygging! Eisini finga vit við á figgjarlógina Bústovnin á Sólteigi í Havn.

Her er so bert nakað av tí nevnt, sum Jákup

Lindenskov hetta leygar kvöldið royndi at prýða seg og flokk sin við.

Traditionen tro!

At hann so gjørdi hetta, skal verða honum fyrigivið. Tí tá »det gælder om at være traditionen tro« var tað hóast alt ikki so óskiljandi, at umboð javnaðarflokksins aftur einaferð royndi at billa Føroya fólk (veljaranum) inn, at javnaðarflokkurin »er garantur fyrri sosialari trygd« her á landi.

Men hesaferð var tað »malplaserad« (burtur við) hjá javnaðarumboðnum at nýta tað nógvá, sum er hent á sosiala økinum tey seinastu trý árin, sum valagn. Hetta er av sonnum at undirmeta veljaran og ósemuligt! Og ikki minst, tá hugsað verður um, at Jákup Lindenskov sjálvur eitt tíðarskeið sat sum almennarráðharri og hevði møguleikar at fremja sosialar ábøtur. Óivað gjørdi hann tað eisini — men ikki í nánd av tí, sum

landsstýrismaður Kristiliga fólkaflaksins hevur avrikað hesi trý árin.

Vit hava avrikað meira uppá trý ár, enn tað sum javnaðarflokkurin hevur tosað um í eini 10-15 ár!

So óivað var tað upp á tíðina, at Kristiliga Fólkaflakurin fekk sosialmál at umsita.

Hetta sum her er sagt skal ikki skiljast sum sjálvrós, ei heldur sum álöp á javnaðarflokkin, men er gjørt í roynd at fáa »tingini upp á pláss«.

Sjálvandi hevur

javnaðarflokkurin eins og aðrir flokkar í samgonguni avrikað og heiður av ávisum, ið framt er í hesum valskeiði! Tí vildi tað verið meiri nátturligt og politiskt reinari at egnt (fiskað stemmur) við tí, ið ein veruliga eigur heiðurin av — hvat tað so enn kann vera!

Hetta geldur eisini Jákup Lindenskov og javnaðarflokkin!

Eiði 29. august 1987

Tordur J. Niclasen, lögtingsmaður.